

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities

Vol:07, Issue: 03 கட்டுரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது: நவம்பர், 2023 - வெளியிடப்பட்டது: டிசம்பர், 2023

SACRED HEART RESEARCH PUBLICATIONS
December 2023
ISSN: 2456-821X

சங்க பாடல்களில் பண்பாட்டுக் கூறுகள்

முனைவர் டி.ஆர். உதயகுமாரி,
உதவிப்பேராசிரியர்,
ஸ்ரீ ஐயப்பா மகளிர் கல்லூரி,
சுங்கான்கடை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழர்கள் காதலையும் வீரத்தையும் இரு கண்களாக கொண்டவர்கள். அதுபோல திணை சார் ஒழுக்கத்திலும் நாகரிகத்தின் நீட்சியாக வந்த பண்பாட்டை உயிராக மதித்தார்கள். அவர்கள் உருவாக்கி, உயிர் கொண்ட பண்பாட்டு ஒழுக்கம் இன்றளவும் இலக்கிய பிரதிகள் வாயிலாக பேசப்பட்டு கொண்டிருக்கிறது. அந்த பொக்கிஷ களஞ்சியத்தை வெளிப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் சுருக்கமாகும்.

திறவுச்சொற்கள்

பண்பாடு, உணவு பண்பாடு, விருந்தோம்பல், கொடை, ஈகை, அக ஒழுக்கம் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு கூறுகள்

முன்னுரை

சங்க கால வாழ்வு திணை சார்ந்த இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வாகும். அவர்கள் அகவாழ்க்கையையும் புறவாழ்க்கையையும் பண்பாட்டு நெறியுடன் வாழ்ந்தார்கள். பண்பாடு என்பது மனிதன் சமூகத்தை பண்படுத்தி, நல்ல பழக்கவழக்கங்களைக் கடைபிடித்து, வாழ்வை அர்த்தமுள்ளாக்குவதாகும். இப்படி தமிழர்கள் தனக்கென்று வாழாத பண்பாட்டுக் கூறுகள் மூலம் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த பதிவினை இந்த கட்டுரை பேசுகிறது.

பண்பாடு - சில குறிப்புகள்

ஒரு இனத்தின் பண்பாடு அதன் இலக்கியம் நடையுடை, மொழி, கலைகள், குறிக்கோள், சமயக்கொள்கை, சமயப்பொறை, அரசியற் கொள்கை, சமுதாய நிலை என நீட்சி கொள்கிறது. தனிமனிதனின் பண்பாடாக பார்த்தால் அறிவு நலம், ஒழுக்க உயர்வு, கொள்கை நலம், பண்பு நலம், வாழ்க்கை நலம் என்ற அர்த்தத்தளத்தில் விரிவதை நாம் கவனிக்கலாம்.

“பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டமாக சேர்ந்து செயல்படும் போது உண்டாகும் நடத்தை முறையாகும்” என பக்தவத்சலபாரதி கூறுகிறார்.

இயற்கையுடன் இணைந்த மனிதனுடைய வாழ்க்கை அனுபவத்தில் அவன் கற்றுக் கொண்டவைகள், தனிமனிதனுக்கும், சமூகத்திற்கும் நல்வாழ்வு வாழக் கற்றுத் தரும் பாடங்கள் பண்பாடு எனும் சொல்லிற்கு பொருந்துவதாக அமைகிறது. ஒவ்வொரு இனக்குழுவிற்கும் வந்த வழி வேறாக இருந்தாலும், வேட்டையாடும் சமூகத்திலிருந்து நாகரீக சமூகத்திற்கு மாறுதல் சார்ந்த நகர்வு அடையும் போது அது தன்மையும், சமூகத்தையும் பண்படுத்தும் பல கூறுகளைக் கொண்டதாக இருப்பதைப் பண்பாடு என்றழைக்கலாம்.

உணவு பண்பாடு குறித்த கூறுகள்

பண்டைய தமிழர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென நிலத்தை ஐந்தாக பிரித்து, முதல் கரு உரி பொருளென பகுத்து உணவு பொருள்கள், வழிபடும் தெய்வங்கள்,

தொழில்கள் என மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுக்கங்களையும் மன உணர்வுகளையும் கட்டியமைத்தனர். ஒவ்வொரு திணைக்குரிய உணவு பொருட்களை அந்தந்த திணை சார்ந்து பயன்படுத்தியதை நாம் பார்க்கலாம்.

“நம் படப்பைத் தேன் மயங்கு பாலினும்”² என்ற வரிகளில் தேனை தங்களது உணவு பொருளாக பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியலாம்.

“செம்புற்று ஈயலின் இன்னளை புளித்து”³ ஈயலை புளி சேர்த்து உண்டதான குறிப்பினைத் திணை சார்ந்த ஒழுக்க பின்புலத்தோடு நாம் பார்க்கலாம்.

“உறு வெய்தற்கு உலை இய உருப்பு அலின் குடும்பை
எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
தேமா மேனி சில் வளை ஆயமொரு
ஆமான் சூட்டின் அமைவர பெறுகுவீர்”⁴

குடிசையில் வாழும் எயினக் குல பெண்கள் புளியுடன் சேர்த்து சமைத்த வெப்பமான சோற்றுடன் ஆமான் இறைச்சியும் சுட்டு உணவாக்கி உண்ட நிகழ்வினை பார்க்கலாம்.

அதுபோல

“வேட்டை சிறாஅர் சேட்புலம் படராது
படமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழக்கு நிணம் பெய்த”⁵

என்ற பாடலில், பெண்கள் வீட்டின் அருகிலுள்ள மடுக்களிலிருந்து பிடித்த உடும்பின் இறைச்சியை சமைத்து பிறருக்கு வழங்கி தானும் உண்டனர். இப்படியான ஒரு வாழ்வினை பல்வேறு சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் நாம் பார்க்கலாம்.

விருந்தோம்பல் குறித்த பண்பாட்டு கூறுகள்

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”⁶

என்ற வள்ளுவரின் கருத்திற்கேற்ப, சங்க கால மக்கள் பசி என்று வந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று கூறாமல் வீட்டில் வந்த விருந்தினர்களை பேணி வாழ்ந்த குறிப்பினை பார்க்கலாம். விருந்தினர்கள் புறந்திருக்க சாகா மருந்தாக இருந்தாலும் வேண்டாமென சங்க தமிழர்கள் தமிழ் பண்பாட்டின் அடையாளமாக திகழ்ந்ததை,

“விருந்து புறத்தாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டாற் பாற்றன்று”⁷

என வரிகள் மூலம் நாம் உணரலாம். வீட்டில் வருகின்ற விருந்தினர்களை வரவேற்றல், இன்முகத்தோடு பேசுதல், இனிய சொற்களை கூறுதல் அவர்களோடு சேர்ந்து விருந்து பரிமாறுதல், விருந்து பரிமாறும் போது இன்முகத்தோடு இருத்தல் என வள்ளுவரின் கருத்துக்களைச் சங்க தமிழர்கள் கடைபிடித்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நாம் அறியலாம்.

“மனையோள் விரும்பி
வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்
குறித்துமாறு எதிர்ப்பை பெறாஅ மையின்
குரல்உணங்கு விதைத்தினை உரல்வாய்ப் பெய்து
சிறிது புறப்பட்டன்றோ விலள்”⁸

அரசனை காண செல்லும் புலவர்களுக்கு செல்லும் வழியில் உள்ள வீடுகளில் பெண்கள் வரகு, திணை ஆகிய உணவுகளை சமைத்து பரிமாறினர் என்றும் அந்த உணவு தீர்ந்தால் மீண்டும் வருகின்றவர்களுக்கு விதைப்பதற்கு வைத்திருந்த காணம் மற்றும் திணையை உரலில் போட்டு இடித்து உணவு சமைத்து கொடுத்ததாகவும் புறநானூற்று பாடல் கூறுகிறது.

“விளைக வயலே வருக இரவலர்
என் வேடோளே யாயே யாமே”

அக்கால மக்கள் விருந்தினர் வரவுக்காக எதிர்பார்த்து காத்து நின்றனர் விருந்தினரின் வருகை அவர்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டது. தனக்கென வாழாமல் பிறர்கென்று வாழும் தமிழர்களின் பண்பு இப்பாடல்களில் உணரலாம்.

சங்க காலத்தில் ஆண்களை விட பெண்களே விருந்தோம்பும் பண்பை பேணி பாதுகாத்து வந்தனர். என்பதை,

“பூவிற் படுவிற் கூவல் தோண்டிய
செங்கட் சின்னீர் பெய்த் சீறில்
மூன்றில் இருந்து முதுவாய்ச்சாடி
.....

வாடாத தாமரை சுட்டுவன் நினக்கே”¹⁰

இரவு நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்த வயதான பாணனை பார்த்து பெண்ணொருத்தி, இரவு நேரத்தில் வந்ததால் சுட்ட இறைச்சியே வீட்டில் உள்ளதாகவும், மட்டுமின்றி செம்மண் நிலத்திலுள்ள ஊற்றில் ஊறிய தண்ணீரும் பழஞ்சாடியில் உள்ளதாகவும் அதனால் இவை இரண்டையும் உண்டு களைப்பை போக்கி கொள்க எனவும், மன்னனிடம் போருக்கு சென்ற தலைவன் வந்தால் பட்டினிக்கு பொன்னரி மாலையும் வாடாத பொற்றாமரையும் வழங்குவதாக என கூறுகின்ற பதிவினை பார்க்கலாம். அதுபோல அறச்செயல்களை செய்வதிலும், ஆணும் பெண்ணும் சிறந்து விளங்கினர். குறிப்பாக தன்னை சுற்றி உள்ளவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தால் மட்டுமே தானும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர். மனிதர்களை மட்டுமல்லாது சங்க கால மக்கள் தங்களை சார்ந்திருந்த உயிரினங்களையும் பெரிதும் நேசித்த பதிவையும் பார்க்க முடிகிறது.

“படலை முன்றிற் சிறுதினை உணங்கல்

புறவும் இதலும் அறவும் உண்கெனப்”¹¹

என்ற வரிகளால் அக்கால மக்கள் மனிதனையும் உயிரினங்களையும் நேசித்து வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை உணரலாம்.

விருந்தோம்பல் பண்பு என்பது மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் அரசர்களிடமும் இருந்துள்ளதை நாம் சங்க இலக்கிய பிரதிகள் மூலம் உணரலாம். அரசனிடம் பரிசு பெற எண்ணி அரசன்மனையை அடைபவர்களுக்கு நல்ல இறைச்சியோடு கூடிய உணவினை கள்ளோடு சேர்த்து உண்ண செய்து, உடுத்திருந்த கந்தலாடையையும் களைய செய்து அவர்களுடன் அமர்ந்து தானே பரிமாறிய காட்சி. பதிற்றுப்பத்தில் இவ்வாறு பதிவாகி உள்ளது.

“தொல்பசி உழந்த பழங்கண் வீழ

எஃகுபோழ்ந்(து) அறுத்த வாள்நிணக் கொழுங்குறை

மைஊன் பெய்த வெண்ணெல் வெண்சோறு

நனைஅமை கள்ளின் தேறலொடு மாந்தி

நீர்ப்படு பருந்தின் இருஞ்சிற(கு) அன்ன”¹²

கொடை குறித்த குறிப்புகள்

சங்க கால மக்கள் செல்லத்தின் பயன் ஈதலே என்ற உயர்ந்த பண்பினை கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். மன்னர்கள் தங்களை விட மக்களையே பெரிதும் நேசித்து வந்தனர். இந்த பண்பினை நாம் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் அதிகமாக காணலாம். மன்னன் தன்னிடமுள்ள அனைத்து பொருட்களையும் கொடையாக கொடுத்துள்ளான் என்பதை சங்க கால பாடல்கள் வழி காணலாம். தேடிய செல்வத்தை பிறருக்கு கொடுத்து வாழ்வதில் தான் வாழ்வின் உண்மையான மகிழ்ச்சி அடங்கியுள்ளதை உணர்ந்த தமிழர்கள் தன்னிடம் உள்ள பொருட்களை பிறருக்கு கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

“கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்

உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே

பிறவும் எல்லாம் ஓரொக்கும்மே

அதனால் செல்வத்துப் பயனே ஈதலே”¹³

அரசனானாலும் ஆண்டியானாலும் ஒரு மனிதனுக்கு தேவை உணவு உடை இரண்டே அதனால் செல்வத்தை சேர்த்து வைப்பதால் எந்த நன்மையுமில்லை என்பதை உணர்ந்த தமிழர்கள் அதனை ஈந்து கொடுத்து மகிழும் போது அடைகின்ற மகிழ்ச்சி ஆயுளையும், வாழ்வையும் நீட்டிக்க உதவும் என்பதை உணர்ந்து தமிழர்கள் கொடை பண்பை வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். இமையவரம்பனின் கொடை பண்பினை பற்றி,

“எமர்க்கு பிறர்க்கு பாலர் ஆயினும்

பரிசில் மக்கள் வல்லார் ஆயினும்
கொடை கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்
..... வயிறுமாக இலியர்”¹⁴

என்ற பாடலால் இமையவரம்பன் தம்மவரென்றோ பிறவரென்றோ பாராமல் அனைவரையும்
ஒரே போல கண்டு ஈயும் நெஞ்சமுடையவன் என்பதால் தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்கு முகம்
பாராமல் வாரி வழங்கினான் என்பதை பார்க்க முடிகிறது. அதுபோல,

“பெறுவரம் கூர்ந்த கானம் கல்லென
கருவி வானம் துளி சொரிந்து ஆங்கு
பழம் பசி கூர்ந்த எம் இரும் பேர் ஒக்கலொடு
வழங்க தவா அபெரு வளன் எய்தி
வால் உளை புரவியொடு வய களிறு முகந்து கொண்டு
யாம் அவனின்றும் வருதும் நீயிரும்...”¹⁵

தொண்டைமான் இளந்திரையனின் கொடைத் தன்மை இப்பாடலால் நாம் அறியலாம்.
அரசனிடமிருந்து கொடை பெற்று வந்த புலவர்கள் தான் பெற்றுவந்த செல்வத்தை பற்றி கூறும்
போது தொண்டைமான் பல செல்வ வளங்களைத் தனக்கு நல்கியதாகவும், அவற்றை குதிரைகள்
மீதும் யானைகள் மீதும் ஏற்றிக் கொண்டு வருவதாகவும், தான் மட்டுமல்லாமல், தன்னுடன் வந்த
சுற்றத்தாரும் யானை மீது பரிசுகளை பெற்றுக் கொண்டு வருவதாக பதிவு வருகிறது.

அதுமட்டுமல்லாமல், நல்லூர் நத்தனாரால் பாடப்பட்ட சிறுபாணாற்றுப்படையில்
கடையெழு வள்ளல்கள், குறித்த சித்திரங்களை பார்க்க முடிகிறது. மயிலுக்கு போர்வை தந்த
பேகன், முல்லைக்கு தேர் கொடுத்த பாரி, குதிரையுடன் நாடு தந்த திருமுடிக்காரி, நாட்டை பரிசாக
வழங்கிய ஓரி, சிவபெருமானுக்கு கலிங்கம் நல்கிய ஆய் ஆண்டிரன், ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனி
தந்த அதியமான், நாட்டு மக்களுக்கு வாரி வழங்கிய நள்ளி ஆகிய வள்ளல்கள் கொடை பண்புக்கு
இன்றளவும் தமிழர்களின் உள்ளங்களில் வாழ்கின்றனர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. எல்லாம்
எனக்கே, எல்லாம் என்னுடையது என்ற சிந்தனையை விடுத்து வாழ்பவன் உண்மையான
வெற்றியையும் இன்பத்தையும் அடையலாம்.

ஈகை குறித்த பண்பாட்டு கூறுகள்

“இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும் புணர்வும் ஈனம்என
வினைவயின் பிரிந்து வேறுபடு கொள்கை”¹⁶

புகழ், இன்பம், ஈகை ஆகிய மூன்றையும் பெற்றிட தலைவன் பொருள் ஈட்டுவதற்காக
தலைவியை விட்டு பிரிந்து செல்கின்றான். சங்க கால ஆண்கள் தன் இல்லற சுகத்தையும் விடுத்து
பொருள் தேடுவதற்கு சென்றதன் முக்கிய காரணம் ஈகை செய்வதற்கே. ஈகை செய்வதற்கு
இல்லறத்தாரும் உறுதுணையாக இருந்தனர் என்பதை உணர்த்தும் பாடல்கள் பல சங்க
இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அக ஒழுக்கம் சார்ந்த பண்பாடு

சங்க கால நூல்களில் தலைவன், தலைவி, செவிலி, நற்றாய், தோழி, வாயிலாக அக
ஒழுக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கையை களவு, கற்பென இருவகைகளை கருத்தில் கொண்டு
வாழ்ந்தனர். திருமணத்திற்கு பிறகான வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கைக்குள் அடக்கினர். கற்பு
வாழ்வு குறித்த ஒரு மிக சிறந்த பாடல் இப்படி வருகிறது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகனே”¹⁷

என்ற பாடலால் திருமணத்திற்கு முன் சமையல் அறைக்குள் சென்று சமைத்தறியாத பெண்
ஒருத்தி திருமணத்திற்குப் பிறகு சமைக்கும் போது தன் அழகான கண்கள் புகையினால்
கலங்குவதைக்கூட பொருட்படுத்தாமல் தன் கணவனுக்காக சமைத்து அவன் இனிது என

உண்டதை கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறாள். இல்லற வாழ்வின் இன்பத்திற்கு விட்டு கொடுத்து வாழ்தலை பார்க்கமுடிகிறது. தலைவன் தலைவி உறவு விட்டுக்கொடுத்தல் மூலம் சிறக்கிறது என்பதை பல பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு கூறுகள்

பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு அன்பின் வெளிப்பாடர்ய் நிகழ்வதாகும்.

“கணவன் எய்த முளவு மான் கொழுங்குறை

மதம் கமழ் கதுப்பின் கொடி கிழங்கொடு

காந்தள்அம் சிறுகுடி படுக்கும்”¹⁸

உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே

மரை இலைபோல மாய்ந்தி சினோர்.. பலரே

கெடா அத் துப்பின்நின் பகை எதிரந்தோரே”¹⁹

வறுமையால் வாடி வருகின்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கி, அவர்களின் பசியை போக்க முற்படுகின்ற வகையில் இந்த பாடல் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் தமிழர்களின் மனிதநேயப் பண்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

பண்டைய தமிழர் வாழ்வு மனித நேயம், விருந்தோம்பல், கொடை சிறப்பு, ஈகை இவ்வாறு மிக உயர்ந்த பண்பாட்டு கூறுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டது. சமகால வாழ்வியல் பின்புலத்திலிருந்து, நாம் நெருக்கடி மிக்க சமூக சூழலில் இருந்து சிந்தனை செய்து பார்த்தோமானால் பண்படைய தமிழர் வாழ்வின் முக்கியத்துவம் புலப்படும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பக்தவல்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானுடவியல், ப.34.
2. ஐங்குறுநூறு பாடல் எண். 203.
3. புறநானூறு பாடல் எண். 119.
4. சிறுபாணாற்றுப்படை. 175-177.
5. புறநானூறு பாடல்.326.
6. திருக்குறள் எண்.81.
7. திருக்குறள் எண்.82.
8. புறநானூறு பாடல்.333.
9. ஐங்குறுநூறு பாடல்.2
10. புறநானூறு பாடல்.319.
11. புறநானூறு பாடல்.319.
12. பதிற்றுப் பத்து பாடல் 12, வரி. 15-25.
13. புறநானூறு பாடல்.189.
14. பதிற்றுப் பத்து பாடல்.20 -30.
15. பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல்.23-28.
16. நற்றிணை பாடல்.214.
17. குறுந்தொகை பாடல்.167.
18. நற்றிணை பாடல்.85.
19. புறநானூறு பாடல்.27.
